

Oddi

Sergi Pompermayer

Per la Mireia.

And when the dust all settles and the story is told
History is made by the side of the road
By the men and women that can persevere
And rage through the storm, no matter how severe

The Monument Valley
Drive-by Truckers

PERSONATGES

Oddi

Garfil

Ginebra

Una habitació. Avui.

La rebotiga d'una botiga de conveniència. Hi ha de tot. Llaunes de productes alimentaris, caixes buides de fruita, altres de plenes, productes de neteja, cartells d'obres de teatre i una prestatgeria plena de llibres. Oddi i Garfil estan l'un davant de l'altre. Tarda.

ODDI: No... no me l'imaginava així.

GARFIL: Ah, no? I com m'imaginaves.

ODDI: Ens tractem de tu?

GARFIL: Com vols que et tracti?

ODDI: De tu. De tu. De tu ja està bé. Però en aquests casos no sé si...

GARFIL: Casos? Quins casos?

ODDI: Aquests. Aquest. Vull dir que... potser en aquests casos tractar de vostè-

GARFIL: Vols que et tracti de vostè?

ODDI: No...

GARFIL: Jo, si vols et tracto de vostè. Si vol el tracto de vostè.

ODDI: No, no cal.

GARFIL: O de vos. També ho se fer. No. No ho sé fer.

ODDI: No passa res, no-

GARFIL: Sí que passa, sí. I tant que passa. Passa que jo... tinc limitacions. En aquestes coses tinc limitacions. En el tracte de vos, per exemple. I amb tot el que és el tema de... de... ara m'ha marxat. Digues alguna cosa a veure si em ve.

ODDI: El què?

GARFIL: El que vull dir. Digues alguna cosa, ja ja!

ODDI: No sé...

GARFIL: La que sigui. Si dius qualsevol cosa em vindrà.

ODDI: Decumbent.

GARFIL: Protocol. Ja està, veus? A vegades em passa això. No sé què anava a dir i si algú em diu una cosa... pam, em ve. Protocol. Tinc problemes amb tot el que és el protocol. No sé a qui s'ha de saludar primer, si a un comte, o a un duc, o a- Què se'ls hi diu, altesa? Excel·lència? Aquella mena de ganivet que sembla una pala i és pel peix com es posa? La segona o la tercera per la dreta? Cal posar-la si no hi ha peix? Jo totes aquestes coses no les sé. És una mancança. I greu

ODDI: I... pel dia a dia, per la teva feina, vols dir que et cal saber com has de tractar a un duc?

GARFIL: Evidentment. Aquesta gent són els que fan més encàrrecs. (*Pausa*) Per exemple, tu qui ets?

ODDI: Sóc... sóc jo.

GARFIL: Ja, però vull dir què ets?

ODDI: Sóc autor. Bé. Era. Era, fa... Ara sóc verdulaire.

GARFIL: Ho veus? Mai sé amb qui em puc trobar. Avui un autor verdulaire, demà potser un rei. Què vol dir decumbent?

ODDI: Es diu de la tija que es decanta o...

GARFIL: (*Tallant-lo*) Sembla el nom d'un cantant de trap. De-Cumbent. (*Cantant*) Lo estamos rompiendo, lo estamos rompiedo. ¿Cómo te llamas, mami? (*Riu*)

ODDI: Perdona però, vols dir que estàs qualificat per... per fer aquesta feina?

GARFIL: I tant. No ho dubtis. No hauries pogut triar millor. On és la cuina?

Flaix.

Oddi està al menjador. Garfil a la cuina. S'agafa una llauna de cervesa i unes olives.

GARFIL: La cosa és molt senzilla. Sóc el millor perquè hi ha una cosa que la tinc molt clara: Una feina és una feina. I la feina s'ha de fer, no es pot deixar. T'agradi o no. És el que em va ensenyar el meu pare, que una feina no és deixa mai. Com la dona. I ell ho va complir. Treballava a l'escorxador mon pare. Matant vaques. No li agradava gens, però no la va deixar. I ma mare tampoc li agradava gens, però tampoc la va deixar mai. Mai. I mira que no l'aguantava i que es follava tot el que es movia. Vaques incloses. Per això després li sabia greu matar-les. Però no la va deixar mai. A ma mare. Perquè la respectava. La respectava molt. Només dir-te que mai li va posar una mà al damunt.

ODDI: Una mica masclista, no?

GARFIL: Eh?

ODDI: El... el comentari, que és una mica-.

GARFIL: Quin comentari?

ODDI: No, res, res.

GARFIL: Doncs això que et deia. Quan s'empenyava amb ella, o arribava a casa torrat de tots els sol y sombras que es fotia després de matar tres-centes vaques, me la fotia a mi. Pam! Sense dir res. Hòstia que em queia. Un dia em va fer saltar una dent i tot, la va agafar del terra, me la va donar i em va dir...

VEU DEL PARE: Avui estàs de sort, noi. Aquesta nit vindrà el ratoncito Pérez.

GARFIL: Però no va venir. La dent que em va saltar no era de llet i el ratoncito Perez només agafa les de llet. És una bèstia selectiva el ratoncito Pérez. Hem d'aprendre moltes coses de les bèsties. Moltes. Era aquesta, veus? Durant anys aquí hi tenia un forat negre com el del cul però amb una de les primeres feinetes m'hi vaig posar un implant. Fantàstic. Puc trencar potes d'escamarlà i tot amb aquesta dent.

ODDI: Ja, però...

GARFIL: Sí, ja ho sé, no es pot forçar. Què t'estava dient? Ah, sí. Això. No. No me'n recordo.

ODDI: Vols que et digui alguna cosa, la que sigui a veure si...?

GARFIL: No. No és igual que abans. Deixa que pensi un moment. Ara em vindrà.

Garfil dona voltes, pensant, mentre es dona cops amb la llauna buida al front. Oddi el mira. Mira el seu rellotge, neguitós.

ODDI: Si vols que-

GARFIL: Xttttt! Un moment. Ara vindrà.

Garfil continua donant voltes i donant-se cops amb la llauna al front. De cop s'atura.

GARFIL: No ve, no. Ni vindrà. A vegades em passa. Hi ha paraules que només s'amaguen i altres que marxen per no tornar. *(Pausa)* De què havíem de parlar tu i jo?

ODDI: De matar-me.

Flaix

El mateix espai.

GARFIL: Aquesta és la part més desagradable, però... Com em penses pagar? Comptat, transferència, targeta. Pots fer-ho com vulguis, però en tots el casos s'ha de pagar per avançat. Més que res perquè si m'has de pagar un cop siguis mort ho tindrè malament. *(Riu)*

ODDI: Targeta.

GARFIL: No ho pots fer en efectiu o per transferència? És que la targeta se'm queda un tant per cent que-

ODDI: No porto tant a sobre.

GARFIL: Amb el mòbil. Em fas una transferència amb el mo-

ODDI: No tinc mòbil.

GARFIL: Va, home, va.

ODDI: De veritat, no. No tinc mòbil, no tinc xarxes socials... Em deprimeix profundament veure com la gent exposa públicament la seva imbecilitat.

GARFIL: Hòstia, no tenir mòbil... això és com viure a l'època de... no sé, Juego de Tronos. Però bé, cadascú... I un xec? Fes-me un xec.

ODDI: Tampoc en tinc i-

GARFIL: A veure... jo et puc donar facilitats. Pots anar a un banc, traure els diners, o demanar que et facin un xec i jo m'espero aquí. Vull dir que no m'escaparé.

ODDI: No, és que...

GARFIL: Mira, si m'ho fas al comptat o per transferència et puc fer un descompte de... va, un cinc per cent.

ODDI: Ja però...

GARFIL: Ei, és una bona oferta. És que em fa una ràbia que els de la VISA es quedin una pasta per no fer res...

ODDI: No és VISA.

GARFIL: La que sigui. Va, un deu per cent i no en parlem més. Al comptat?

ODDI: Targeta. És que el descompte a mi... vull dir que... que em quedin més o menys diners... total, ja seré mort.

Flaix.

El mateix espai. Garfil té una màquina de passar targetes i la targeta de l'Oddi a la mà.

GARFIL: Al justificant ja veuràs que el servei surt com Hotel Paradise. És una tapadora, per no posar “assassinat a domicili” o “suïcidi induït”, m’entens? (*Mirant la part del darrera de la targeta*) . No és contactless?

ODDI: No.

GRAFIL: Sense mòbil, sense contactless. A tope amb la tecnologia, eh? (*Riu i passa la targeta per l'aparell lector*) Bé. I ara a esperar. A veure si tenim resposta.

Pausa.

GARFIL: Triga una mica.

Pausa. Garfil taral-leja la cançó dels Teletubis mentre espera que passi la targeta.

GARFIL: Ara és una mala hora. Tothom està comprant i les línies es bloquegen. No és la primera vegada que em passa. Recordo que amb un alemany que em va contractar vam haver d’esperar dues hores fins que vaig poder passar la targeta. Ja no sabem què fer. Un al davant de l’altre vinga passar la targeta. I res. Dient-nos quatre coses en anglès. Al final ell, per passar el temps, es va posar a recitar Rilke en alemany. Rilke era un poeta alemany que-

ODDI: Ja sé qui és, ja.

GARFIL: Ah... I que sa mare el vestia de nena ho saps?

ODDI: No, això no ho-

GARFIL: Putos pares, eh? Total, que em va recitar Rilke i em va agradar i tot. No entenia res però sonava bé. Va ser la vegada que m’ha costat més passar una targeta. Dues hores. Era pels volts de Nadal. La gent es torna boja comprant. No cal comprar tant. Vinga comprar, vinga comprar. Com si comprar molt fes la felicitat. I no. Comprar molt no fa la felicitat. El que fa la felicitat és comprar el que cal.

Pausa.

GARFIL: No me l’agafa. La torno a passar.

Garfil frega la targeta amb la seva roba. La mira detingudament.

GARFIL: Et dius Oddi? De veritat? Oddi?

ODDI: Si. Oddi. Com... odi.

GARFIL: Un nom ben curiós. *(Treu el mòbil i grava la seva veu)* Guardar "Oddi" a la llista de noms. M'agrada portar un registre de tots els noms que- Com una mena de base de dades. Ara mateix, així de memòria, estic segur que ets el primer Oddi que he de matar. Oddi... És noruec? Suec...

ODDI: És el nom del gos que viu amb el Garfield.

GARFIL: Perdona, el gos que viu amb-?

ODDI: El Garfield. Aquell gat de dibuixos animats obès i malparit.

GARFIL: Ah... sí sí! Aquell gos-

ODDI: Subnormal. Que sempre baveja i està feliç encara que li robin el menjar, el facin fora de casa o intentin penjar-lo de la branca d'un arbre per inútil. L'Oddi.

GARFIL: El nom, com a nom, no és lleig. Té sonoritat, té... Oddi. Sona bé. És original però... El que dèiem. Hi ha pares fills de puta.

ODDI: Als meus pares els hi agradava molt aquest gos. Deien que si tothom fos com l'Oddi no hi hauria tants problemes al món. Per això em van posar aquest nom.

GARFIL: A mi el meu pare em fotia llenya, però això... Això és... per humiliar-te cada dia. Cada cop que sents el teu nom. Si volien posar el nom d'un gos, collons que s'haguessin comprat un gos.

ODDI: Hauria sigut millor per tots.

GARFIL: Jo tenia un amic que es deia Tilla. De cognom. I els pares, per fer la gracieta, de nom li van posar Francesc. Però tothom li deia Paco. El Paco Tilla. Tothom se'n fotia d'ell. Els mestres, els altres nens, la pediatra, a la feina... No podia tenir una vida seriosa amb un nom així. No pots anar pel món dient-te Paco Tilla perquè tothom se't pixa a la cara quan ho sent. I cada cop estava més deprimat, més empenyat. Més enfonsat. I un dia, la filla de puta de sa mare li va dir:

VEU MARE TILLA: Només amb el teu nom ets capaç de fer riure a la gent. I la gent quan riu és feliç. Fas feliç a la gent, fill meu. Fas feliç a tothom que et coneix, Paco Tilla.

GARFIL: Va ser la última vegada que va dir aquest nom. Li va donar un cop al clatell com si fos un conill i va caure estesa a terra. El pare va sentir el soroll, va sortir

del vàter corrents apujant-se els pantalons i el Paco no li va donar temps a pujar-se'ls del tot. Li va arrencar els ous així. D'una estrebada. Va marxar de casa amb els ous del seu pare a la ma. Va estar ben bé mitja hora voltant pel carrer amb els ous sense saber què fer amb ells, fins que al final va entrar en un mercat i els va deixar a una botiga de despulles. Va veure com una velleta li deia al dependent que els hi tallés a rodanxes per fer-los arrebossats. Ara el Paco és un altre home. S'ha canviat el nom, es diu Mahmud, i està corrent per Síria. Un gran professional.

Torna a passar la targeta.

GARFIL: No l'agafa no... Jo si no cobro no mato. Aviso, eh?

ODDI: De veritat, és que... tot em surt malament.

Flaix.

El mateix espai. El Garfil torna a passar la targeta.

GARFIL: M'han contractat per moltes coses. Assassinats, segrests, atemptats... Ara hi ha molta oferta pel terrorisme. I anirà a més tal i com està tot. És de les poques feines amb futur. Però has de saber triar. Hi ha coses a les que és millor dir no.

ODDI: Pel perill?

GARFIL: No. Per la reputació, per fer-te un nom. Perquè cada cop la cosa s'està amateuritzant més i qualsevol amb un ganivet es pensa que és qui sap què. Competència deslleial, tio. I com no estem sindicats... Puto capitalisme neoliberal... Però bé, que això teu, mai. La vida sempre et sorprèn. Per això no val la pena morir-se, perquè cada dia... bé, des del meu punt de vista, és clar.

ODDI: Es clar.

GARFIL: I per què vols que et mati?

ODDI: Perquè... perquè sóc molt desgraciat.

GARFIL: Quant?

ODDI: Molt.

GARFIL: No m'ho vols explicar.

ODDI: Sí. No. Perquè... perquè res em va bé. Perquè... no sé... és que ben bé no sé com explicar-ho, però... vull dir que si he d'enumerar les raons no... Més que res és una sensació, saps? La sensació de que sóc... molt desgraciat. I ja tinc cinquanta anys i no-

GARFIL: No folles.

ODDI: No anava a dir això, però... No massa. El cas és que... les coses mai no em surten com jo vull. Com em mereixo, de fet.

GARFIL: Ja.

ODDI: I que... No he fet mai res que valgui la pena. Que sóc un merda. Sé que ho sóc i que sempre ho seré i... i no puc fer-hi més perquè... perquè les coses mai no em surten com jo vull.

GARFIL: Ja.

ODDI: Però cap. I... i la gent no em fa cas. M'ignora, no... no m'estimen no... Fa sis anys que no estreno una obra de teatre. Sis! I ningú... ningú durant tot aquest temps m'ha dit "Oddi, per què no tornes a escriure teatre"?

GARFIL: Oddi, per què no tornes a escriure teatre?

ODDI: Així no val. M'ho dius perquè jo ho he dit i... No ha sortit de tu.

GARFIL: Potser és que les obres que escrius són una merda.

ODDI: Pot ser. Potser sí. Però tu saps la de merdes que s'arriben a estrenar en aquesta ciutat? Ho saps? La majoria. El noranta per cent del que es fa és merda! I per què la meva merda és més merda que la merda dels altres? Per què?!!

GARFIL: No ho-

ODDI: Ni jo tampoc!! Però passa. I passa perquè no m'estimen, perquè... perquè jo... no ho sé, dec ser una persona difícil d'estimar. I que tot em surt malament. Ara la targeta no connecta, no em podràs matar... *(Se li trenca la veu)* No puc més. No puc més, de veritat. Sempre volent-me enfonsar. Sempre. Tothom. És que... en un país normal, no pararien de representar les meves obres. Seria... seria *(no pot seguir parlant)*

GARFIL: No ho entenc. Matar-te perquè no fas teatre... Jo si no pogués fer aquesta feina en faria una altre. No seria tan imbècil de matar-me.

ODDI: No has sigut tan imbècil com per voler ser artista.

GARFIL: No, això és veritat.

Pausa.

ODDI: Tu de petit, què volies ser?

GARFIL: Americà.

Flaix.

El mateix espai. Oddi i Garfil mengen el que ha preparat l'Oddi.

GARFIL: I només escrius teatre?

ODDI: Ara ja no escric res.

GARFIL: Quan escrivies?

ODDI: No.

GARFIL: No, què?

ODDI: Que no només escrivia teatre. Escrivia altres coses.

GARFIL: Quines?

ODDI: Guions de tele.

GARFIL: De sèries?

ODDI: De sèries, de merdetes infantils...

GARFIL: (*Tens*) Infantils?

ODDI: Sí.

GARFIL: Has escrit guions pels Teletubis?

ODDI: No. T'interessen molt els Teletubis.

GARFIL: Es clar. Com no m'han d'interessar? M'interessen i em commouen perquè els Teletubis viuen en un estat stalinista.

Pausa.

GARFIL: 1984. Orwell. Ho coneixes?

ODDI: Sí...

GARFIL: El Tinki Winky, el Dipsy, la La La i la Po pateixen el mateix règim que Winston Smith. Són esclaus d'una veu paternalista que surt per un megàfon i els hi diu tot el que han de fer. Quan surt el sol al país dels Teletubis, aquell país verd, idíl·lic, amb un sol rialler i conills que ensumen les flors, la veu els hi diu que s'han de llevar. I ells es lleven. Quan la veu del megàfon els hi diu que és l'hora del tubbie-adéu, els Teletubis diuen adéu i se'n van a dormir. Estan anul·lats, dominats per la Veu. L'amor, la família, la parella, no els hi està permès. Només el sexe, l'impuls primari. En versió infantil, evidentment, però sexe al cap i a la fi. Tots els Teletubis s'abracen entre ells, tots amb tots. Tots alhora abraçats en una mena d'èxtasi que els fa caure d'esquena a terra amb un riure histèric mentre mouen les potetes frenèticament. Com els conills quan

acaben de copular. És la seva única via d'escapament. Abraçar-se entre ells, contínuament, de forma compulsiva, només per desfogar-se. No saben el que és l'amor. Perquè... qui són els pares dels Teletubis? Qui? No ho sabem. Quatre cadells de... de... no sé ben bé que són els Teletubis però és veu que són els cadells d'alguna cosa, que viuen sols. Perquè estan sols. Al mig d'un camp i només acompanyats per una tata robot que fa les feines de la casa. Sense pares. Sense l'amor d'una família. Els hi han destruït el concepte família. No la coneixen ni la coneixeran mai. No formaran mai una família. Només coneixen la Veu. Aquella veu llunyana i imperativa que els vigila en cada moment. La veu que fins i tot els hi ha inserit una tele a la panxolina perquè només hi vegin el que ella vol. No poden triar. I no es rebel·len. I per què? Per què no saben que una altra forma de viure és possible i perquè la veu els droga. Sí. Els droga. Amb el tubbie-pa. Sempre que estan nerviosos o estan a punt de fer una malifeta apareix el maleït Tubbie-pa. I ells, amb ansietat, el devoren. És el seu soma. La droga que els manté submisos. I jo em pregunto... què passarà si algun dia un dels Teletubis, potser per accident, mata un conillet dels que corre pel seu camp atropellant-lo amb el patinet i el devora i li agrada i descobreix que no necessita tornar a menjar tubbie-pa? Què passarà aleshores?

ODDI: Que matarà tots els conillets?

GARFIL: El que passarà és que no prendrà la seva dosi diària de tubbie-pa i aleshores veurà la realitat de la seva vida i es tornarà un rebel. I si es torna un rebel... què farà amb ell la veu?

Pausa.

GARFIL: Eliminar-lo.

Pausa.

ODDI: Ja. I... per què m'ho expliques tot això?

GARFIL: Perquè vegis que les merdetes infantils que escriuiu poden convertir a generacions senceres en titelles de la Veu. I avui, la nostra veu, és la Coca Cola.

Pausa.

GARFIL: I tu?

ODDI: Jo, què?

GARFIL: De petit què volies ser?

ODDI: Futbolista. Futbolista famós.

Flaix.

ODDI: De fet, però... el que més recordo de la meva infantessa és aquell malson... El vaig tenir durant anys. Sempre era igual... sempre. Estava en un lloc desert... no hi havia cap arbre... envoltat de muntanyes esmolades com si fossin les dents del món... el cel era gris... tan fosc que semblava negre... Al terra hi ha tolls d'aigua verda fluorescent... en la llunyania veig llamps i el so dels trons fa vibrar totes les meves vísceres. Miro els meus peus i veig que estic damunt un patíbul. I unes mans em col·loquen una corda al voltant del coll, i l'estrengen fins que gairebé no puc respirar. L'aire fred entra per la meua boca com un fil d'acer. Giro el cap i el veig allà, al meu costat. El botxí. Gran com un gegant, gras. Les seves mans són peludes com les d'un os i somriu. Porta la cara coberta, però jo sé que somriu. I jo li dic.... "Esperis un moment, deixi'm marxar, no em pengi, sisplau..." "Plata i or. Plata i or." Amb una veu de fera salvatge. "Plata i or." "No en tinc de plata i or. Però vindran els meus amics. Els meus amics li portaran. Plata i or. Tanta com vulgui..." Però els amics no venen... No en ve cap. I ell es descobreix la cara. Té un cap monstruós. De llangardaix amb dents de porc senglar. I traient la llengua llarga i bífida diu... "Plata i or. O mort". I somriu. Els llamps es reflecteixen en les seves pupil·les. I riu... Està a punt de penjar-me. I quan tot sembla perdut... com sortida dels llamps, apareixia ella. Al mig d'un toll d'aigua verda fosforescent. Amb els peus nus. Amb el seu cabell arrissat, negre com un corb, amb aquells ulls negres com carbons roents... Vestida amb el mateix vapor negre que cobreix el cel. I em somriu... "Germana! Fes servir els teus poders obscurs de l'ombra i la flama, agafa'm de la mà i porta'm lluny d'aquí. Correm tots dos junts a la velocitat del llamp que ningú no pot aturar..." I ella allarga la seva mà cap a mi. La tempesta ens envolta. Jo allargo la mà cap a ella. I quan els nostres dits es toquen... un llamp.

Pausa

GARFIL: I?

ODDI: I em despertava. Respirant amb la boca oberta com un peix acabat de sortir de l'aigua.

L'ODDI es comença a liar un porro.

GARFIL: Quina merda de somni... i d'infantessa.

ODDI: Ja.

Pausa. L'ODDI s'encén el porro. Fuma.

GARFIL: Jo, durant una època, vaig somiar que em follava el Felipe González.

ODDI: El-?

GARFIL: El Felipe González, sí. El Felipe González. Estic amb ell... No sé per què, suposo que perquè l'havia de matar o... jo què sé. El cas és que estava amb ell i, de cop, em mirava i em deia "fóllame, fóllame". Amb aquella veu, saps? "Fóllame, fóllame". I jo no volia. Puc?

L'ODDI li passa el porro. El GARFIL se'l queda i va fumant.

GARFIL: No volia. No volia follar-me aquell paio. Ni aquell ni cap. Però aquell... el Felipe González. Em feia angúnia, em feia... Mira, nen, pèls de punta només de recordar-ho. Però, el més fort, és que me l'acabava follant, tio. Me l'acabava follant, allà de quatre grapes. Brut. Una cosa molt bruta. I plorava jo. Perquè no me'l volia follar, però com m'ho demanava amb aquella veu... no podia dir-li que no. No podia negar-me. Putos polítics... Ens fan fer el que volen, eh? Fins i tot en somnis. Una bona merda de somni també. Però no tant com el teu. En el meu com a mínim jo acabava follant. *(Riu)*

ODDI: Me'l tornes, sisplau?

GARFIL: Sí, clar, clar, i tant.

El GARFIL li torna el porro. El GARFIL es frega la targeta de crèdit i la torna a passar.

ODDI: Allò que has explicat abans dels Teletubis... El soma no és de 1984. Els soma és d'Un món feliç. Del Huxley.

Pausa. El Garfil fa cara d'empenyat.

GARFIL: Ja. T'ho he dit de prova. Era una prova per veure si estaves al *quite*.

Se sent el so de que la targeta ha estat acceptada.

GARFIL: Ara sí. Ara l'ha agafada.

El GARFIL li passa el comprovant. L'ODDI agafa el paper i el mira.

ODDI: Aquest... aquest no és el preu que m'havies dit.

GARFIL: És que t'he carregat el tant per cent que se'm queda la VISA. Com a tu tenir més o menys diners t'és igual... vull dir que... total, ja seràs mort...

ODDI: Ja. Clar.

GARFIL: A veure. Va passant el temps, jo tinc una família, els nanos em veuen poc. Com vols que ho fem això?

ODDI: El què?

GARFIL: Matar-te.

ODDI: Ah... es pot triar la manera?

GARFIL: Amb el que tu has pagat, sí.

ODDI: Doncs... no sé... ara... Ho puc pensar una mica?

GARFIL: Sí, però no tinc tot el dia.

ODDI: Ja, sí, clar. Perdona, però... Quan has dit que avui la nostra veu és la Coca Cola... exactament què volies dir?

GARFIL: Molt fàcil. *(Pausa)* Això que em passa a mi?

ODDI: El què?

GARFIL: Això que no em ve una paraula i aleshores et dic digues el que sigui, el que sigui-

ODDI: Perquè vingui.

GARFIL: Hi ha gent que diu que em passa per culpa de les drogues. Però no. Les drogues no ho fan això. Les drogues no fan res. Sí que fan. Però no això. És mentida... *(en confidència)* i totes les mentides sobre les drogues, les escampa la Coca-Cola. Sí sí, la Coca Cola. La Coca Cola, abans, portava cocaïna. Per això es diu Coca Cola. Coca, de cocaïna, ho pilles? I els hi van prohibir posar cocaïna perquè deien que enganxava. I ara, per ràbia, perquè ells no poden, volen enfonsar als pobres que es guanyen la vida amb la coca. Si em foto jo, que es fotin els altres, saps? L'invasió d'Afganistan? La Coca Cola, que no suportava que tinguessin tots aquells camps d'opi verds i florits com... com els del país dels

Teletubis. I la propera serà eliminar als fabricants de cola. Ja no fan anuncis de *pegamento*. No en fan cap! Vols enganxar qualsevol cosa i no saps quina has de comprar perquè ja no fan anuncis. Que ensumar cola enganxa... Què collons ha d'enganxar! El que enganxa la cola és... el que ha d'enganxar i punt!. Ja veuràs, d'aquí res l'única coca i l'única cola que hi haurà al món serà la d'ells. La Coca Cola. Ho captes?

ODDI: Ahà...

El GARFIL li agafa el porro. El que queda. I apura.

GARFIL: Escolta, tu... tu has somiat que et follaves tios?

ODDI: No.

GARFIL: Ah...

ODDI: Però he xupat moltes polles. Per la meva feina.

GARFIL: La de verdulaire?

ODDI: La d'autor.

Flaix.

El mateix espai. S'han fet un altre porro.

ODDI: De fet quan vaig deixar de xupar polles vaig deixar d'estrenar. T'agrada?

GARFIL: *(Amb una foto a les mans)* Molt guapa, molt.

ODDI: Sí que ho és.

GARFIL: Tu creus que déu plora quan dos tios es xupen les polles?

ODDI: Perdona?

GARFIL: Jo, ei, respecto que tothom cregui el que vulgui, però creure que déu està pendent de tots els païos que es xupen les polles entre ells, i que a sobre plora... Hòstia tio, és que es passaria la puta eternitat plorant. Vull dir... que hi ha coses més importants en les que s'hauria d'estar fixant, m'explico? I no si dos tios, o dues ties... és com de gilipolles, saps? Amb tot el respecte, eh? Però, home... Ara, que potser el món va com va perquè el pavo perd el temps amb coses amb les que no l'hauria de perdre. Tu què creus?

ODDI: És que jo no crec que existeixi.

GARFIL: Però si existís?

ODDI: Però és que estic segur que no existeix.

GARFIL: Tu t'equivoques molt sovint?

ODDI: La majoria de les vegades.

GARFIL: Aleshores és mot probable que existeixi.

ODDI: Home, vist així...

GARFIL: Imaginem que existeix. Creus que plora quan dos pavos se la mengen?

ODDI: ...No.

GARFIL: Clar que no. Li sua la polla que la penya es mengi les polles. És que... De totes formes, ara quan et mati, si el veus, li preguntes. Ei, déu, tu plores quan dos tios es mengen la polla? Que un amic meu ho vol saber.

GARFIL: No crec que me'l trobi. I si me'l trobés i em contestés tampoc t'ho podria dir.

ODDI: Perquè estaré mort.

GARFIL: Cap problema. T'ho preguntaré per la ouija. I era la teva dona?

ODDI: Eh?

GARFIL: La de la foto.

ODDI: No. A veure... Era la meva... companya. Ella i jo érem companys.

GARFIL: De la feina?

ODDI: No no, companys de... Dir el meu home o la meva dona ens semblava... antic.

Massa possessiu. Dèiem... el meu company, la meva companya...

GARFIL: El possessiu està en el “meu/meva” no en el “Home/dona-company/companya”, no?

ODDI: Sí, però no... hi ha una diferència.

GARFIL: Quina?

ODDI: Ara no sé com explicar-ho, no em surt.

GARFIL: Et dic alguna cosa?

ODDI: No. A mi aquesta tècnica no...

GARFIL: Prova-ho. Temporitzador.

Pausa.

ODDI: No. No em surt.

GARFIL: I per què ho veu deixar? Li vas fer una putada.

ODDI: No... putada no... No vaig saber entendre les seves necessitats, les seves aspiracions...

GARFIL: Que li vas fotre una putada, vaja. I ara què fa?

ODDI: Ara deu estar a punt d'arribar.

Se sent un timbre.

Flaix

El mateix espai. Ginebra i Oddi dempeus, cara a cara. Garfil mira els llibres, dissimulant.

ODDI: Estàs... estàs molt guapa.

GINEBRA: Guapa no. Guapíssima. M'has fet venir per dir-me això?

ODDI: No...

GINEBRA: Aleshores no penses que estic guapíssima?

ODDI: Sí...

GINEBRA: Però no m'has fet venir per això.

ODDI: No.

GINEBRA: És igual. Jo, perquè em diguin que estic guapa, seria capaç fins i tot d'anar a la merda. Que és on estic. *(Al Garfil)* Hola.

GARFIL: Hola.

GINEBRA: I ara què? Em dius alguna cosa més o ja puc fotre el camp?

ODDI: Sí, et vull dir que... que em moriré aviat.

GINEBRA: Per això m'has fer venir? Si sempre t'estàs morint, Oddi. Des de que et conec. Si no és un càncer és un infart, o un ictus o una grip mal curada. A aquest cop de què serà?

ODDI: D'un tret al cap.

Pausa.

GINEBRA: Encara tens aquells llibres meus?

ODDI: Els de...? Sí, em sembla que sí.

GINEBRA: Doncs dóna-me'ls ara perquè si l'has de palmar tan aviat...

ODDI: Ara els buscaré.

GINEBRA: *(Al Garfil)* I tu qui ets?

GARFIL: El... Garfil.

ODDI: Garfil?

GARFIL: Sí. Garfil. Què passa?

GINEBRA: L'Oddi i el Garfil. Quina gràcia, ja podeu anar tirant cap el súper 3.

L'Oddi surt i va a la cuina. Pausa

GINEBRA: De veritat que s'ha de morir?

GARFIL: Perdona, però tu ets-

GINEBRA: La Sònia de "Nits a la ciutat". Sí, sóc jo. La veus a Netflix?

GARFIL: No l'he vista mai...

GINEBRA: Quan la miris ves directe als capítols on hi surto jo. Són els que estan més bé. Vols que ens fem una selfie?

GARFIL: Sí, clar, i tant.

Es fan una selfie.

GARFIL: Gràcies. I tu-?

Molt. Sí. Des de sempre que he volgut ser actriu. Ja de ben petita es veia que seria actriu. Vaig descobrir que m'agradava actuar i que els altres em creien quan ho feia. I s'emocionaven. Sabia com convertir vida en art. Ho sabia, des dels sis anys. Des del dia que la meva mare em va dur a una exposició d'avantguardes. Vam entrar en una habitació blanca i buida com un os, i en un racó. il·luminada per una llum zenital, hi havia una tassa de vàter cantonera, i a dins, una cagarada coberta de purpurina. La meva mare i jo ens la vam quedar mirat durant uns deu minuts, en silenci. I aleshores la meva mare em va dir

VEU MARE: Ginebra, això és l'art. Una merda amb purpurina.

GINEBRA: I crec que és la millor definició d'art que mai no ha fet ningú. Perquè l'art és... fer bonic o saber trobar la bellesa allà on no n'hi ha. L'art és... agafar una merda i posar-li purpurina. No sé si m'explico.

GARFIL: No.

GINEBRA: Si a una merda la cobreixes de purpurina, tot i continuar sent una merda, la purpurina fa que la merda deixi de ser una merda qualsevol i es converteixi en una merda que diu alguna cosa. Una merda que diu...

VEU DE MERDA: Fins i tot jo brillo si em vesteixes bé.

GINEBRA: I és aleshores, quan dialoga amb tu, que la merda es converteix en art. En art efímer, això sí, perquè la merda és de difícil manipulació i conservació.

GARFIL: El pis on vivia jo quan era petit, era un entresol, i quan plovia molt i baixava tota l'aigua de la part alta de ciutat ens sortia la merda dels de la zona alta pel vàter, per la pica de la cuina... Ens quedava el pis amb un pam d'aigua amb cagallons de pijo flotant.

GINEBRA: Què curiós. Què frapant, no?

GARFIL: Més que res fastigós. Perquè la merda dels pijos canta igual que la dels pobres. O més. Després tot el pis feia olor a merda durant una setmana.

GINEBRA: Olor de vida.

GARFI: No. Olor de merda. Concentrada.

GINEBRA: Ja, però vull dir que la vida és... A veure com t'ho explico. Imagina que arribes a un planeta nou, vull dir un planeta que no fos el nostre, un exoplaneta.

GARFIL: I com hi arribo?

GINEBRA: Amb la teva nau, jo què sé. El cas és que hi has arribat. Estàs en un planeta inhòspit i formes part d'una missió per trobar vida en planetes d'altres sistemes solars. Un dels teus companys es comunica amb tu i et diu "busca senyals de vida". Què seria el primer que et donaria una senyal de que allà, en aquell planeta llunyà, hi ha vida? Què és el que hauries de buscar?

GARFIL: Plantes?

GINEBRA: Plantes no em serveix. No hi ha plantes en aquest planeta. O si ho són no semblen plantes. Semblen pedres. Què buscaries?

GARFIL: Doncs... animals estranys, no?

GINEBRA: Sí, home, l'alien. Els animals, encara que siguin extraterrestres, quan et veuen, s'amaguen. Repeteixo la pregunta: Quina seria la primera senyal de vida que trobaries? Pensa, pensa...

GARFIL: Doncs-

GINEBRA: Merda! Una merda. L'excrement d'algun ésser viu. Perquè tots els éssers vius deixen merda per allà on passen. I sempre sempre sempre, a tot arreu, a qualsevol planeta de qualsevol galàxia de qualsevol univers, si hi ha vida hi trobaràs merda. Només on no hi ha vida no hi ha merda. Perquè la merda és el producte de la vida. Vida i merda, en totes les seves variants -excrements, excrecions, secrecions, supuracions- són inseparables. No es pot entendre la vida sense merda. Perquè la vida és merda, i la merda és vida.

Entra l'Oddi. Com més sent parlar a la Ginebra més nerviós es va posant.

ODDI: Està obsessionada amb la merda.

GINEBRA: Potser per això vaig estar tan obsessionada amb tu. *(Al Garfil)* A la gent normal li ofèn que es parli de merda. Prefereixen parlar de a quin festival aniran,

que si el Primavera, que si al Sonar, que si quants followers tens, que si quants likes m'han posat... Però la merda els hi molesta. Bàsicament perquè la seva vida ho és i s'hi veuen reflectits. Però l'artista se sent còmode amb la merda perquè sap convertir-la en art. Els artistes de veritat, vull dir. No aquest.

ODDI: Molt bé.

GINEBRA: No, Oddi, molt malament. Era un tio brillant, saps? Trencador. Les coses li van començar a anar bé /

ODDI: Mai m'ha anat res bé.

GINEBRA: / es va començar a apalancar. I l'èxit el va matar.

ODDI: No és veritat.

GINEBRA: I tant que sí. Es va anar aburgessant, saps? Es va anar... i això es nota. En el que escrivia es notava molt, i en la seva vida. La forma de veure la vida. El cervell li va fer un clic... es va posar el filtre anti-merda davant els ulls per no veure-la, i es va posar el filtre bitllet verd. I es va tornar convencional. Gris. Avorrit. Amb pasta però sense il·lusió.

ODDI: Que fort.

GINEBRA: Sí. Molt fort. Has tret la poca purpurina que hi havia a la teva vida i només hi has deixat la merda, Oddi.

ODDI: Potser tu m'hi vas ajudar bastant.

GINEBRA: Jo era la purpurina de la teva merda de vida.

ODDI: Si no posem la merda a tot arreu no estem-

GINEBRA: Bah... more't.

ODDI: És el que penso fer.

GARFIL: Algú vol una cervesa?

ODDI: No.

GINEBRA: Jo tampoc. Estic reduint el meu consum d'alcohol. Una Coca Cola.

GARFIL: Coca Cola?

ODDI: No. Coca Cola millor que no. No me'n quedem.

GINEBRA: Doncs un gin tònic.

GARFIL: El faig carregadet.

ODDI: Jo també en vull un... si no et sap greu.

GINEBRA: *(Al Garfil)* Saps que estava enamorada, jo, d'aquest? Però molt, eh? Em creia tot el que em deia. Em posaves alguna droga al menjar per estar com estava?

GARFIL: Com els Teletubis.

GINEBRA: Eh?

ODDI: Res. Una conversa d'abans que... res.

GINEBRA: Molt bé. No entenc res, però és normal, no? Com tu deies, sóc actriu, és normal que no ho entengui tot.

ODDI: Jo no-

GINEBRA: Ara, que prefereixo ser com sóc i no tan intel·ligent i tan poc feliç com tu. Puto amargat de merda que amargues tot el que tens pel voltant.

ODDI: Encara estàs empenyada amb mi.

GINEBRA: Empenyada? Amb tu? Sí, mira, com si no tingués res més important a fer. Me la sudes bastant, Oddi. Per no dir molt. El que em passa és que no entendre coses em posa de molt mala llet.

ODDI: I tot perquè li vaig donar la protagonista de la meva darrera obra de teatre a una altre. És que-

GINEBRA: Però què dius? Però que dius, imbècil?

GARFIL: Us veu separar per això?

ODDI: Sí.

GINEBRA: Que no és veritat, hòstia! Et creus tot el que et diu o què?

ODDI: No volies fer aquell paper. Vas dir que no t'agradava i-

GINEBRA: T'ho havia dit de molts altres i els canviaves perquè m'acabés agradant! Perquè estiguessin bé, hòstia! Em demanaves que em llegís les teves obres, i jo ho feia, i ho feia de gust, i et deia la meva opinió i m'escoltaves, i els retocaves, i els arreglaves, i acabaven quedant de putíssima mare! Perquè per tu era important el que et deia del que escrivies. Fins que el senyor es va convertir en el guionista de moda d'una sèrie de merda. Sí, Oddi, ara ja t'ho puc dir, una sèrie de merda que va triomfar perquè tenim la sort de que la gent té el gust al cul. I se't va pujar. Se't va pujar i et vas pensar que tot ho feies bé. Que eres la polla en vinagre. I jo et vaig dir que no, que l'estaves cagant. Però va venir ella i ho va trobar tot fantàstic. O quin text més fantàstic, o quin personatge més fantàstic, o quina polla més fantàstica que fa la salutació al sol només veure'm.

ODDI: No, això, no-

GINEBRA: I tant que sí! Bavejaves, Oddi. Anaves empalmat tot el puto dia darrera d'ella. Li vas donar el paper i la vas fer anar mitja obra amb les tetes enlaire.

ODDI: El text ho demanava.

GINEBRA: Què curiós que el text ho demanés a partir del moment en que li vas donar el paper a ella. És la única cosa que vas canviar. I això que l'obra passava durant una glaciació en el futur. Que ja em diràs, futur i glaciació precisament no... Però m'és igual, Oddi. M'és igual que et fotés calent, que fessis el ridícul amb la teva puta crisi dels quaranta, que li fessis ensenyar les tetes o que tinguessis la barbata encetada de tant menjar-li la figa. L'únic que no m'és igual és que la desgraciada aquella no era ni la meitat de bona actriu que jo! Però estic contenta, perquè ho va fer tan malament que et va enfonsar el muntatge. Et va sortir ben el desfici per menjar-li *l'almeja*, Oddi. Perquè jo ho hauria fet de puta mare. De puta mare! Perquè creia en tu. I t'estimava. I t'ho donava tot. I ho saps.

Pausa.

GARFIL: Els gin tònic.

ODDI: Gràcies.

GARFIL: És... és per això que us veu separar?

GINEBRA: Entre d'altres coses.

ODDI: No volia tenir fills.

GARFIL: Tu?

GINEBRA: No, jo.

GARFIL: I per què?

Llum passat.

GINEBRA: No em vols entendre, Oddi.

ODDI: Sí, clar que t'entenc, però -

GINEBRA: No Oddi, no m'entens. I no és tan complicat. No vull ser mare, no vull tenir fills. És que no t'ho puc dir més clar.

ODDI: No vols ara, pe'ro potser d'aquí un temps et sabrà greu no ha-

GINEBRA: Que et dic quer no! Que no vull, que no en tinc la necessitat. Que tingui tetes i cony no vol dir que vulgui ser mare. I no ho vull ser. No em ve de gust.

ODDI: Però si t'agraden molt els nens.

GINEBRA: Els els altres, Oddi. Els dels altres, Meus no en vull. No en vull. Ho entens, ara?

ODDI: Però és que a mi em faria molta il·lusió tenir un fill...

GINEBRA: Doncs si tantes ganes en tens tingue'l tu, carinyo.

ODDI: Però és que jo no puc, sóc un home.

GINEBRA: Què vols que et digui. Algun desavantatge ha de tenir ser tio.

Canvi de llum. Intimista i centrada en l'Oddi que fa un monòleg a públic.

ODDI: Ens vam anar distanciant. Cada cop ens barallàvem més... fins que ho vam deixar. Després jo vaig deixar d'escriure. Per tercera vegada. Abans ja havia provat de deixar-ho, però aquesta va ser la definitiva. Escriure em recordava massa a ella i tota la merda d'aquest món. I a part em van er fora d'una sèrie i-Total, que ara porto aquest colmado a mitges amb un pakistanès. El Hamed. Dissabtes i diumenges fem pollastres a l'ast. Molt bons. El Hamed té una recepta pròpia, secreta, que no me la diu ni a mi. Una feina tranquil·la. No he tornat a escriure i no penso fer-ho. Tampoc vaig al teatre. No puc. Poso un peu al teatre, a la taquilla i... em marejo. Se m'accelera el cor, suo, em tremolen les mans i les cames, noto una pressió al pit, em costa respirar i tinc sensació de pèrdua de consciència... i ganes de matar. El primer dia que em va agafar em pensava que era un infart. Vaig anar al metge i em va dir que no, que del cor estava bé, i que un infart no provoca ganes de matar. Que era ansietat. Que anés a un psicòleg. Hi vaig anar durant un any i mig. Més o menys. Em vaig vendre el cotxe per poder pagar les visites. Ara ja no m'agafen crisis d'ansietat als teatres. No me'n agafen perquè no hi vaig. Ara m'agafen al metro, als grans magatzems, als autobusos articulats i a d'altres llocs que no vull ni recordar perquè ja començo a ofegar-me només de pensar-hi. I ganes de matar, a tot arreu. A tothom. A tots els que, per una raó o altre posen un peu al teatre. Homes, dones, joves, vells, nens que ja s'han espatllat perquè els han portat a veure obres de teatre infantil on els tracten com a subnormals... Un dia vaig cremar una paradeta de titelles. Em vaig sentir tan feliç... I ara m'han agafat ganes de matar-me jo. Evidentment vaig deixar d'anar al psicòleg. Pensar en ell també em provoca ansietat. I ganes de matar-lo. Però sóc feliç. Molt feliç. No tinc parella. Les majoria de noies que conec són pakis i moltes són massa joves per mi o ja estan casades amb cosins que viuen al Pakistan. És a dir, que el cercle femení pel que em moc no m'ofereix gaire possibilitats. Tenia l'esperança de trobar-la. Una noia normal. Que no li agradés el

teatre. Que no li agradés res, de fet. Només jo. I punt. Tampoc demano tant. No vull res més. Això i no tornar a escriure mai més. Vull ser normal. Però em costa... Hi ha moments en que sento un impuls irrefrenable de tornar a escriure. Com un mono. Però m'aguanto i em passo el mono gràcies a aquesta llibreta. *(L'ensenya)* La llibreta on li deixo notes al Hamed. Cada matí miro què falta, ho apunto aquí i li passo al Hamed perquè s'ho llegeixi. Per exemple, avui li he escrit: *(Llegint)* Estimad Hamed, en aquest gris i ombrívol dia de novembre en que ens trobem, he vist que les mandarines s'han florit, potser perquè ahir no vaig recordar posar-les dins la cambra frigorífica o potser per l'efecte marcidor de l'encara proper dia de tots sants, el dia dels morts, en que tot el podrit, floreix. És per això que crec que hauríem de fer una nova comanda de mandarines. Clementines si tu vols." *(Pausa)* Estic molt content de la nota d'avui, m'agrada molt quan dic... "en que tot el podrit, floreix." Frase on "floreix", pren més d'un significat, lligant el florit dels cementiris per tots sants amb la floridura de les mandarines. M'agrada molt aquesta feina que faig. Molt. I es nota. Crec que es nota. És una feina senzilla, però... que m'omple. I la relació amb el Hamed és extraordinària. No és artista. I amb això ja està tot dit. No suporta els artistes. Com jo, que no els suporto. I no ho dic per ràbia. No ho dic per ella, no.... Ho dic perquè els conec. Per mi. Perquè em conec i som insuportables. Per això mereixem morir.

Flaix.

La Ginebra està lligada a una cadira. El Garfil està muntant la seva arma.

GINEBRA: Per què m'has fotut en això? Però per què m'has de fer matar, imbècil?

Matat tu sol, cabró, i deixa als altres en pau!! Merdes de tios que sempre heu de matar primer a una dona abans de tirar-vos al metro o fotre-us un tret al cap!! Merda d'homes que creieu que el món és una merda i els altres som una merda quan la merda més gran que hi ha el món sou vosaltres!! Que jo no em vull morir em sents!! No em vull morir!! Matat tu!! Però ja!! I deixa'm en pau, em sents? Deixa'm en pau. (*Plora*)

ODDI: Jo no... de veritat que jo no volia que tu... vull dir que no estava previst que t'hagués de matar a tu. Només a mi! És que ja no puc més! No puc més de viure una vida que em fa sentir més i més insignificant i miserable cada dia que passa! Que m'ha condemnat a l'oblit. Una vida que no em deixa ser autor! No m'estimen, Ginebra. No em valoren, no em truquen, no els hi agrado, no pengen cartells amb el meu nom per tots els fanals de la ciutat! M'ignoren! Vaig passar de ser una jove promesa del teatre a ser un autor oblidat en no res. M'han esborrat, Ginebra! M'han esborrat per canviar-me per quatre merdosos de trenta anys que foten una mica d'expressió corporal a les seves obres i la gent es pensa que són moderns. No hi ha dret, hòstia! Ara, quan sigui mort... quan sigui mort em trobaran a faltar. Em trobaran a faltar i ploraran. I descobriran la magnitud de la meva obra dramàtica. Veuran que sóc un... John Kennedy Toole del teatre. Un Foster Wallace, una Sarah Kane! Un geni desaprofitat, incomprès, a qui han empès al suïcidi... I volia fer-ho sol. Et juro que volia fer-ho sol per... per ser el protagonista! L'únic protagonista per una puta vegada a la meva vida Però ell té raó, perquè, ara tu ho saps tot, el coneixes i... i si el denuncies?

GINEBRA: No denunciaria mai a ningú que et fes mal.

ODDI: Ja, però ell això no ho sap.

GINEBRA: (*Al Garfil*) No et denunciaré. Et juro que no et denunciaré. Fem un tracte, d'acord? Tu no em mates i jo no et denuncio.

GARFIL: Si et mato tampoc em denunciaràs.

GINEBRA: Ja... Però... però si em mates... no viuràs mai més tranquil. Des de l'altre vida t'empaitaré... i et faré tornar boig. A tu no et faré res, ni et tocaré. Però mataré a la teva dona... i als teus fills.

GARFIL: Com... com ho saps que tinc fills?

GINEBRA: Dos. Un nen i una nena. De tres i cinc anys. El de cinc és una mica retardat.

GARFIL: Hòstia... qui... qui t'ho ha dit això?

GINEBRA: Ningú. Ho sé. Només mirant-te puc saber moltes coses de tu. Sé que no et dius Garfil. Et dius Pol.

GARFIL: Hòstia, ara m'estàs...

GINEBRA: Mata'm, però un dia, arribaràs cansat a casa, amb ganes de seure al teu sofà, d'abraçar la teva dona i els teus fills, de veure com el teu fill retardat et deixa un fil de baba a la camisa, i tu, com sempre, li eixugaràs la boca mentre li fas un petó... però no ho podràs fer. El primer que trobaràs és a la teva dona penjada al mig del menjador. Amb la cara morada i la llengua negra sortint-li de la boca. I els seus ulls brillants de nina estaran secs com els d'un peix mort. Intentaràs despenjar-la però ja no podràs fer-hi res. I sempre que vegis alguna cosa que es gronxa, et vindrà al cap la imatge de la teva estimada dona. I aleshores pensaràs en els nens. I no els sentiràs. I aniràs corrent cap a la seva habitació. I abans d'arribar-hi notaràs que les sabates se t'enganxen al terra, com si trepitgessis una beguda dolça que s'ha assecat. Miraràs avall i veuràs la teva cara reflectida en un toll de sang espessa. Obriràs la porta de l'habitació i hi trobaràs els teus fills. Cadascú al seu llit. I veuràs coses dels teus fills que mai no hauries pensat veure. Els seus òrgans diminuts i brillants, escampats com joguines per l'habitació. I la seva olor que tant t'agrada, aquella olor de pa acabat de fer, s'haurà convertit en el tuf pudent de l'escorxador. I a la paret, escrit amb la seva sang "et vaig dir que ho faria".

Flaix.

El mateix espai. Garfil i Oddi parlant en un racó. Ginebra a l'altra banda depilant-se.

GARFIL: M'ha donat mal rollo això que m'ha dit. M'ha donat molt mal rollo.

ODDI: És que és bona. És molt bona.

GARFIL: Ara no sé... no sé què he de fer.

ODDI: Matar-nos. Has de matar-nos.

GARFIL: Jo no sé si podré. És que això que m'ha dit...

ODDI: Però jo t'he pagat! M'has de matar. A mi m'has de matar.

GARFIL: I et mataré, et mataré. No pateixis que jo a tu et mataré. Però a ella... no ho sé.

No ho sé. M'he de relaxar. Per poder pensar m'he de relaxar.

ODDI: Doncs relaxat.

GARFIL: Música. Necessito la meva música de relaxar-me.

ODDI: Jo tinc molta música de relaxació...

GARFIL: La meva sempre la porto a sobre. *(Busca un cd dins la seva bossa)*

Garfil posa el seu cd al reproductor. Llums de local nocturn. Garfil comença a ballar sol molt concentrat en la música. L'Oddi se'l mira astorat. La Ginebra s'anima ràpidament amb la música i comença a ballar com si ho fes davant un públic nombrós. El Garfil agafa l'Oddi pel braç i l'obliga a aixecar-se i el sacseja perquè es mogui. L'Oddi, a contracor comença a ballar, amb molt poc ritme, però es va animant i comença a saltar, com posseït, com una estrella del rock, fins que embogeix i comença a llençar tots els llibres de la prestatgeria. Els estripa amb ràbia. Agafa una cadira i la trenca contra el terra, i amb el que li queda de cadira intenta atacar a la Ginebra i el Garfil. El Garfil l'apunta al cap amb la pistola i l'Oddi es queda immòbil.

ODDI: Us hauria matat. M'han entrat moltes ganes de matar. Cada cop em passa més sovint. De fet, de petit ja hem passava. I volia matar als meus companys perquè se'n reien de mi, al mestre d'educació física, als meus pares... Però de petit ho sabia canalitzar. Anava a un descampat que hi havia prop de casa, buscava un formiguer i el destrossava. Exterminava a totes les formigues que hi havia dins. Cada cop d'una forma diferent. Una vegada vaig posar un embut a l'entrada del formiguer i hi vaig anar tirant aigua fins que per tots els forats del formiguer hi sortien bombolletes amb formigues ofegades dins. Un altre cop vaig posar l'embut però enlloc de tirar-hi aigua hi vaig buidar una ampolla sencera d'alcohol. I després hi vaig llençar un misto. L'embut el vaig fer servir moltes vegades. Era molt pràctic. I quan ja no quedava cap formiga viva, em quedava tranquil. M'imaginava que les formigues tenien les cares dels meus companys, dels meus pares, dels meus mestres... de qui fos que volgués matar en aquell moment. I, a part, em distreia. M'apassionava planejar el meu atac. Em fa vergonya dir-ho però... fa uns quatre mesos vaig anar a buscar un formiguer. Tenia ganes de matar a tots els que fan teatre. I vaig decidir tornar a fer el mateix que quan era petit. Vaig estar molta estona buscant el formiguer adient. No podia ser un formiguer qualsevol. Havia de ser un formiguer amb formigues d'aquelles que tenen el cap molt gros. Com els que fan teatre, de tant intel·ligents que són. I al final el vaig trobar. Un formiguer de formigues fastigoses amb el cap i el cul gros. Vaig volar les entrades del formiguer amb uns petards que em van sobrar de Sant Joan. Hauríeu d'haver vist com corrien les desgraciades. I jo les mirava i enlloc de veure formigues veia directors de teatres, autors, actors, crítics, el públic... i els vaig començar a esclafar. Amb els peus, amb les dits, a cops de puny, arrencant-los-hi el cap amb les dents... Quantes més formigues mortes hi havia més esverades estaven les altres i amb més ràbia les matava. Sortien pels forats com guèisers i jo no tenia prou extremitats per esclafar-les a totes. Aleshores... aleshores vaig treure una ampolleta d'àcid clorhídric i la vaig anar buidant a mesura que sortien les últimes formigues. Es recargolaven i morien convertides en unes minúscules boletes negres cruixents... no en vaig deixar ni una. Ni una... Però... noem vaig sentir tant bé com esperava. Ara, amb cinquanta anys, matar

formigues ja no m'omple. Només aconseguiria la pau matant als qui de debò vull matar.

GARFIL: I per què no ho fas?

Flaix.

ODDI: Terrorista? M'estàs dient que em converteixi en terrorista?

GARFIL: T'estic dient això.

GINEBRA: A mi és una idea que no em desagrada. Vaja, que m'agrada.

ODDI: A veure, però... però és que jo ja m'havia fet a la idea de matar-me i ara això... clar, ara això ho canvia tot.

GARFIL: No tant. Pots ser un terrorista i matar-te. Pots ser un terrorista suïcida.

ODDI: Si, clar. És una opció...

GINEBRA: I ara es porta molt. No?

GARFIL: Està una mica passat, ja... I jo no t'ho recomano.

ODDI: Per què?

GARFIL: Perquè tindries una carrera molt curta. I tu... tens talent. I no el pots desaprofitar. Això que tens tu... jo, ho trobo a faltar. Aquesta... aquesta energia, aquestes ganes de fer coses.

GINEBRA: De fer coses grans.

GARFIL: La gent que fa coses per ideals, per conviccions... Els envejo tant. Perquè jo no en tinc, no en tinc cap, però m'agrada que la gent per la que treballa en tingui. No sé, em fa sentir... millor, més compromès amb la meva feina si qui em contracta té... té una visió romàntica de la vida. Si vol canviar coses amb les seves accions. I tu ho tens, Oddi. I molta ràbia. I la ràbia és molt necessària per aquesta feina. T'ajuda a... a afrontar situacions difícils, a tirar endavant en els moments aquells que... Mira, fem una prova. Imagina... imagina a algú que odiïs molt. Algú que realment volguessis matar. És mort, davant teu. Destrossat. I l'has matat tu. Què sents?

ODDI: Es que un de sol no me'l puc imaginar. N'hi ha tants...

GARFIL: Doncs els que siguin. Imagina-te'ls.

ODDI: Me'ls imagino

GARFIL: Què sents?

ODDI: Felicitat.

GARFIL: Cap remordiment?

ODDI: Felicitat.

GARFIL: Ni per un moment has pensat que hi ha unes famílies, uns nens que...?

ODDI: No hi vull pensar.

GARFIL: Meravellós. Meravellós. És que ho tens. Tens... fusta d'això.

ODDI: No, a veure, ara... amb això que m'has dit... amb aquest exercici... jo m'hi he vist, eh? M'hi he vist i m'ha agradat...

GARFIL: Doncs que més et falta per decidir-te?

ODDI: No sé... que... Si no em mates em tornaràs els diners?

GARFIL: No.

ODDI: Ah, no? I per què no?

GARFIL: Perquè no.

ODDI: Però per què no?

GARFIL: Perquè si jo no complís la meva part sí que estaria obligat, moralment, a tornar-te els diners, però ets tu qui s'ha tirat enrere. Tu si vas a un restaurant i demanes un plat, te'l mengis o no te'l mengis el pagues, no?

ODDI: Sí.

GARFIL: Doncs amb això igual.

ODDI: Ja, però jo si vaig a un restaurant i demano un plat i no me'l menjo perquè no m'agrada, me'l canvien per un altre.

GARFIL: Ja. Però el cas és que tu el plat no te'l vols menjar perquè ara no et ve de gust, no perquè no t'agradi. Perquè no ho saps si t'agrada, perquè no l'has tastat.

ODDI: Però és que si el tasto em moro.

GARFIL: Oh... és el plat que has demanat. Morir-te.

ODDI: Però si estic mort com vols que et digui, "no m'ha agradat, me'l pots canviar?"

GARFIL: Mira, jo per una tonteria així no em vull discutir.

ODDI: Doncs jo tampoc. Em mates i ja està. Oblidem això. Ni terrorista, ni talent ni res. Fem el que havíem de fer. Va.

GINEBRA: Però com pot ser que t'hagis tornat tant materialista?! Com pot ser que només pensis en els diners? Ara per una mica de pasta deixaràs de fer el que a tu t'agrada?

ODDI: Es que no ho sé si m'agrada!

GINEBRA: És clar que t'agrada! Si és el que has volgut fer surant tota la teva vida!

ODDI: Però és que no és una mica de pasta! Es tot el que teníem!

GINEBRA: El que teníem? Tu i qui més?

ODDI: Jo i... i el Hamed.

GINEBRA: Teniu un compte junts?

ODDI: Tenim un compte junts.

GINEBRA: Amb mi mai vas voler tenir un compte junts.

ODDI: És diferent. Amb el Hamed és diferent.

GINEBRA: Sou parella?

GARFIL: A mi abans també m'ha semblat que és una mica... mariquita, ja m'entens.

ODDI: Que no. El Hamed i jo tenim un compte junts pel colmado. És el compte del colmado. No tinc diners, jo. Tots els vaig posar al colmado. És la meva vida el colmado. I no som parella. M'han ajudat molt el Hamed i el colmado. I jo hi vaig posar tot el que tenia. Per fer reformes, per portar productes del Pakistan i per ajudar a pagar la boda de la neboteta del Hamed. Que després no hi vaig poder anar, perquè al final la van fer a Rawalpindi. Però a mi em va fer il·lusió ajudar-lo. I ara... ara no puc deixar-lo sense res. Haurà de tancar el colmado i... no ho puc veure això. És que donem tanta vida al barri...

GARFIL: Però si et mates el deixaràs igual sense res.

ODDI: Ja ho sé. Et penses que sóc imbècil? Ja ho sé. Però no ho veuré perquè estaré mort.

GINEBRA: Excuses. Excuses de cagat. Com sempre. Sempre has fet el mateix, Oddi. Sempre t'has buscat excuses per no fer les coses que realment et fan il·lusió. Dius que no les fas perquè et fa por que no surtin bé, però el que de debò et fa por és que surtin bé. Et fa por ser feliç, Oddi. Per això tens aquesta aura que... no brilla. Tens l'aura més apagada que he vist a la meva vida. És que de fet... no te la veig, Oddi. No te la veig.

GARFIL: A veure, si el problema són els diners, no hi ha problema.

ODDI: Me'ls tornes?

GARFIL: No. Però els pots aconseguir d'un altre lloc, li dones la seva part al Hamed, i llestos.

ODDI: I quin és aquest altre lloc?

GARFIL: Que quin és? Són molts! Tenim la sort de viure en una societat capitalista, nen! Fixa't en els grans empresaris. En les grans corporacions. I fes com ells. Atracaments, segrestos, extorsions...

GINEBRA: Subvencions! No. Subvencions ja no.

GARFIL: Així és com es fa la pasta de veritat, nen. Creu-me, que jo treballo per ells.

ODDI: Jo no ho sé fer això. Jo no ho puc fer.

GINEBRA: És clar que pots.

ODDI: No puc! No ho puc fer això i... tampoc podria fer... tampoc podria matar. No podria. No... serveixo. No serveixo per res. Per res. Mata'm.

Flaix.

Oddi assegut a un cadira. Ginebra a l'altra banda de l'habitació, d'esquena perquè no ho vol veure. Al voltant de l'Oddi el Garfil muntant una pistola amb silenciador.

GARFIL: A veure... crec que t'equivoques, Oddi, però bé, qui paga mana. Tu no sentiràs res. La millor manera és disparar dins de la boca. La millor per tu i per mi. L'únic que notaràs és el canó dins la boca i, quan premi el gallet, durant una mil·lèsima de segon notaràs com una escalfor molt intensa i ja està. Perquè la bala penetrarà directament al cervell, es fragmentarà, la qual cosa és molt bona perquè produeix danys a tot... tot... ara no em surt, digues alguna cosa, sisplau.

ODDI: *(Diu una paraula inintel·ligible)*

GARFIL: Encèfal. Gràcies. Produirà un dany massiu a l'encèfal i, quan els fragments de bala tornin a sortir a l'exterior rebentant el teu crani, tu ja estaràs veient el túnel aquell de llum que diuen que veuen tots. Entesos? *(Oddi fa que sí amb el cap)* I ara et deus preguntar per què he dit que també és la millor manera per mi. Molt senzill. Perquè si et dispero dins la boca l'esquixada sortirà cap enrere i jo no em tancaré. És més que res una qüestió d'higiene, res més. Si et disparés al costat del cap... probablement m'emportaria algun tros de cervell enganxat a la roba. Que tampoc passa res, ara no moris patint per si em taques la roba, tu deixat anar, que rentant se'n va. Però has d'entendre que si jo ho puc evitar, millor, sinó pel carrer tots els gossos et venen a ensumar i a llepar les restes. Per això, tu obre la boca i jo... pam. Entesos?

Oddi es desmaia.

GARFIL: Bé... així serà més fàcil.

GINEBRA: No!

Flaix.

L'Oddi torna a estar conscient.

GINEBRA: No et matis, em sents? No et matis. No val la pena que ho facis per ells. Jo vull que estiguis aquí. Jo t'ajudaré. Jo estaré amb tu. Ho faré amb tu. Però no et matis per res, Oddi. No s'ho mereixen. No els deixis guanyar.

ODDI: Però si guanyaran igual...

GARFIL: Mira, nen. Pensant així no es va enlloc, eh? Ets el Teletubbis que ha atropellat el putó conillet, Oddi! I ara et rajes?! Em costa d'entendre't, nen! Costa molt seguir-te!! Ara sí, ara no...! És que no et segueixo, hòstia!! Cagadubtes dels collons...! Però tu què vols?! Tu què cony vols?!!

ODDI: ... Ser immortal, hòstia! Ja està, ara ja ho he dit.

GARFIL: Perdona? Jo flipo. Vols ser immortal i et vols matar? Tu no estàs bé. Però gens, eh?

ODDI: No, vull dir... immortal per... per transcendir... per això escrivia... Perquè el meu nom fos recordat per sempre. Per... per deixar el món una mica millor del que l'he trobat. I que la gent m'ho agraeixi. I em trobi a faltar. Molt. Durant segles.

GARFIL: Ah, amic... Això és una altra cosa. Doncs, mira... escolta'm bé, eh? Què millor per aconseguir això que treure uns quants cabrons de circulació! Fes-ne una de grossa, Oddi. Si et vols carregar els que fan teatre perquè a tu et va bé per coses teves... endavant. Tot i que jo ho trobo poca cosa... Vull dir que total... Quatre desgraciats... Una cosa així ni dos dies als diaris. Però si aprofites i també et carregues uns quants malparits dels grossos, nen... Els que realment manen... Si elimines la Veu perquè els Teletubbis puguin ser lliures seràs un heroi recordat durant segles. Captes per on vaig?

ODDI: Crec que sí...

GARFIL: I mola...

ODDI: Home... Aquí ja estem entrant en un nivell... Shakespeareà, gairebé. Però i si no surt bé?

GINEBRA: Oddi. Fes-nos cas. És el millor que pots fer. Ningú et recordarà per escriure obres de teatre.

ODDI: No són bones?

GINEBRA: No massa, amor.

ODDI: Ja... Però si em suïcido-

GINEBRA: Tampoc. Hi ha molta gent que escriu i es suïcida. Està molt vist. Seràs un més. La gent en parlarà durant un parell o tres d'estrenes i ja està. Però si fas això, ja serà una altra història. Seràs el dramaturg assassí. I això Oddi... això té un morbo brutal. Aleshores sí que se't recordarà durant molt de temps, i tothom voldrà fer les teves obres, encara que siguin una merda.

ODDI: Tu creus?

GINEBRA: i tant. Diran que són meravelloses, úniques. Les obres mestres d'una ment malalta. El llegat d'un inadaptat amb una visió molt particular de la vida. I cada director que vulgui anar de provocador voldrà fer un text teu. Et convertiràs en un clàssic, Oddi.

GARFIL: Aquesta tia és una crack. Fes-li cas, creu-me. Jo també us ajudaré.

ODDI: Hòstia, m'estic començant a posar... com una moto. Però molt, eh? Molt.

GINEBRA: Clar que sí!

ODDI: És que ja ho estic veient, eh? Estic veient els diaris, les xarxes, els llibres de literatura de batxillerat... Hòstia, quin *subidón!*

GINEBRA: Ara m'agrades.

ODDI: Sí?

GINEBRA: Clar. M'agrades quan t'apassiones. I a mi m'agrada fer coses amb tu quan t'apassiones. M'apassiona imaginar-me... tu i jo... un dia d'aquells en que hi són tots. Els desgraciats i els que tenen la paella pel mànec. Un dia d'aquells que tothom mira si hi ha tal o qual, i es saluden i es critiquen i es xupen les polles fins que se'ls hi enceten i somriuen i s'acomiadren i corren a xupar-ne una altre més grossa i més sucosa i tots es fan la mateixa pregunta i ara què estàs fent i ara què estàs fent i ara què estàs fent ara fa temps que no fas res-ja però estic preparant una cosa-que bé no- si molt bé-i tu- també-has vist aquests- com ara surten junts-això dos dies fins que un altre li doni feina-exacte sempre fa el mateix per això treballa sinó de que-de res es fatal-sí però xupant-la no ho deu ser tant-hahaha - perdona però he d'anar a saludar a tal-doncs jo aprofito i saludo a qual. I saluden i saluden però només saluden els que busquen feina els que en donen no saluden mai. Són molt fàcils de reconèixer. Estan immòbils en un lloc, com una merda al mig del carrer, i al seu voltant desenes de persones somrients es mouen i s'empenyen i s'amunteguen com mosques per parlar amb ells per besar-los per tocar-los per dir-los-hi que guapo o que guapa que estàs què interessant tot això que fas i el que no fas i el que em faràs pots fer-me alguna cosa fes-me el que

vulguis o te la faig jo com a tu més t'agradi t'ho donaré tot el meu mail el meu mòbil el meu somriure el meu currículum la meva adreça el meu sexe els dels meus pares el de la meva germana o sinó dóna'm el teu mòbil o el teu mail o el teu somriure... Un dia d'aquests. Matar-los a tots, tu i jo. M'apassiona.

ODDI: T'estimo.

Ginebra besa a Oddi. Garfil s'emociona.

GARFIL: Tu... tu de petita volies ser americana?

GINEBRA: No. Bruixa.

Flaix.

Ginebra, Garfil i Oddi amb passamuntanyes.

ODDI: I ara... què?

GARFIL: Ara... hem de repassar com serà la nostra acció.

GINEBRA: Un assaig general! Quins nervis!!

GARFIL: A veure... això on ho farem?

ODDI: Al teatre més gran que puguem.

GINEBRA: Tot ben gran! Tot ben gran!.

ODDI: Anunciaré el meu retorn al teatre... un retorn espectacular. Amb un gran text, un gran muntatge...

GARFIL: Perdona, però... abans no has dit que fa anys que no estrenes? Com collons ho voldràs fer, això?

ODDI: Dient que la producció és tota nostra. Que no els hi costarà ni un euro i que ningú no cobrarà.

GINEBRA: Lo normal.

ODDI: Exacte, lo normal. Els hi direm que els beneficis que obtinguin quedaran nets per ells. Si no hi han de posar diners, pots estrenar qualsevol merda a qualsevol teatre.

GINEBRA: Però els diners per la producció...?

ODDI: Es que no hi haurà producció! No hi haurà text. No hi haurà espectacle. Només és una excusa perquè vinguin al teatre.

GINEBRA: Una estrena que mai es produirà... Brillant.

ODDI: Sí... T'estimo.

GINEBRA: I jo a tu...

Es besen apassionadament.

GARFIL: L'amour... C'est tres belle.

ODDI: Serà una cosa mai vista al món del teatre. Que marcarà un abans i un després.

GINEBRA: Collons si el marcarà. A foc!

ODDI: Omplirem la sala amb tots els tumors amb potes que ens foten la vida enlaire.

GINEBRA: Empresaris i banquers purulents, polítics de somriures cancerígens, religiosos paràsits de pubis infantils, reialesa anencefàlica, inventors de call centers i sa puta mare!

ODDI: Exacte amor. Tots els que destrueixen l'esser humà i la natura, i pels qui els nostres crits només són el sorollet molest d'un mosquit que es pot silenciar esclafant-lo amb un dit. I els hi ensenyarem una cosa. Que no hi ha res més perillós que no escoltar i no deixar parlar. Que la indiferència és un ou verd del que hi neix l'odi. I l'odi és un monstre cec que porta la obscuritat a qui l'ha provocat. Els tindrem davant nostre. Creient que veuran una obra de teatre... una més. Com tot a la seva vida. La seva vida de merda sense purpurina. Però estaran equivocats. Perquè la realitat és... que estaran a punt de convertir-se en art! Un art que els seus cervells liquats en or no podran ni entendre. I des de darrera el teló els veurem entrar a la sala... veurem com s'asseuen, com bavegen, com tussen, com es miren els uns als altres, com no apaguen els mòbils perquè els hi interessa més jugar als puto candy crush que mirar la funció. Tranquils. Relaxats. Sense ser conscients de que estan malgastant el poc temps que els hi queda. I aleshores s'apagaran els llums... i s'escoltarà el silenci. I les portes de sala es tancaran. I sortiré a l'escenari buit. I em posaré al mig. I damunt meu, una llum zenital. I aplaudiran. Aplaudiran creient que l'autor els hi vol dir unes paraules. Però no... no els hi faré cap discursset. Perquè he après que, encara que ells diguin que sí, en realitat mai t'escolten. Mai. I arriba un moment en que les paraules ja no serveixen de res. Un moment en que la única opció és... actuar. Aleshores, sortireu a l'escenari vosaltres dos. Portant subfusells.

El Garfil i la Ginebra agafen dos subfussells. Li donen un a l'Oddi.

Me'n donareu un. Mentre segueixo somrient. No entendran el que passa. Però no tindran por. Teatre modern, pensaran. No es podran ni imaginar el que els hi espera. I jo continuaré callat, mirant una a una les seves cares de desconcert. Durant molta estona. Escoltant els seus murmurs com si fos el sorollet molest que fan els mosquits... Els apuntaré amb el meu subfussell. Tu començaràs un Instagram Live. I només aleshores, just abans de prémer el gallet, obriré la boca per dir...

Visca l'amor. Visca l'art!

Fosc